

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Christianæ Qvæ Modvm Exhibent Benè Vivendi
Et Benè Moriendi**

Balde, Hendrik

Ipris, 1689

79. Cap. De Spe.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56447)

naturâ sunt præditi, essent æquè felices, & daemones, qui longissimè te scientiâ antecedunt, multò te essent feliciores.

Felicitas igitur tua in eo sita est, quòd homo sis Christianus atque Catholicus, non specie, aut nomine tenùs, sed reipsâ diversarum virtutum exercitatione conspicuus.

Neesse est, ut, quidquid ab Ecclesia Catholica credendum decernitur, aut firmâ fide teneamus, aut æternis torqueamur incendijs.

CAPVT LXXIX.

D E S P E.

Spem omnem in Deo semper habere repositam nos oportet, etiam inter durissimas persecutiones; sed potissimùm cum gravi corporis vel animi necessitate premimur, aut cum de nobis videtur jam conclamatum.

Quin imò licèt videremur usque adeo derelacti, ac si Deus torvo vultu nos intuens diceret: recede à me, non novi te, totus mihi displices, nimis enormia sunt, quæ patraisti, flagitia; nihil equidem de constantiâ, firmaque nostrâ fiduciâ foret
remit

remittendum, dicendumque cum job
nobis esset, *etiamsi occiderit me, in ipso sperabo.*

Qui ejusmodi spem habet, is Deum honorat, ejusque proinde sentiet auxilium. *Sperantem in Domino misericordia circumdabit.* ait David & rursus. *Beneplacitum est Domino super timentes eum, & in eis, qui sperant super misericordia ejus.*

Nescis quantas fiducia in Deum vires habeat, dicere solobat S. Ignatius Societatis JESU Fundator: hac spe fultus Societatem per omnes orbis partes feliciter propagavit.

S. Xaverius usque adeò spe erat armatus, ut difficillima quæque intrepidus aggrederetur, nihilque in ijs reformidaret, nisi vitium diffidentiae. Hac spe instructus totum Orientem peragravit, Christianique Doctrinam ubique terrarum promulgavit, plurimæque supra naturæ vires opera pertravit; adeò ut nihil invium foret summae ejus in Deum fiduciae.

David Dei ope nixus, stupendo modo ejus manum expertus est adjutricem, dum à Satile insequente undique cingeretur, nec ei esset effugio locus.

S. Carolus Borromæus ad Religiosam quædam domum in pristinum vigorem vindicandam

vindicandam se comparans, retinebatur ab amicis illi occlamitantibus, vitæ ejus strui insidias; at his ille nequaquam perterritus respondit. *An ergo Deus frustra in mundo est? equidem inceptum opus aggrediar: Dominus, cujus causam ago, me tuebitur; sin minus, mortem pro ipso lubens oppetam: Quâ in Deum fiducia planè singulari prodigiosè fuit servatus, quodque attentabat, ad felicem exitum perduxit.*

Verissimum itaque est, quod asserit Ecclesiasticus *Nullus speravit in Domino, & confusus est. Nullus inquit, ergo ne scelerrimus quidem, quemadmodum liquidò patet in Magdalena, in altero duorum latronum, in Augustino, plurimisque alijs, qui firmâ suâ spe, quam in Deo collocabant, omnium flagitiorum veniam sunt consecuti.*

PROSECUTIO.

Spes hominis voluntatem provocat, eamque quodammodò impellit, ut is omnis boni possessionem, atque ab omni malo liberationem à Deo præstoletur, non in ijs dumtaxat rebus, quæ ad hanc vitam, verùm & in illis, quæ ad futuram pertinent, fretus ac fidens infinitâ potentiâ, clementiâ, ac benignissimis ejus promissis. Jam verò quis est, qui de potentia, vel bonitate

bonitate Dei dubitare valeat? *Miserere omnium quia omnipotes*, ait Sapiens nec non S. Paulus: *Deus, qui dives est in misericordia, Deus totius consolationis.*

Est quoque benignus ille pater, qui filium prodigum revertentem, gaudio exultans amplectitur. Ipsemet peccatores à quibus contemptus est, prior quærit, eosque, ut ad se redeant, peramanter invitat. *Revertere, inquit, ad me, & ego suscipiam te, . . . & non avertam faciem meam . . . & non irascar in perpetuum: convertimini,* ait rursus, *ad me à vris vestris pessimis, & quare moriemini?*

Nullum igitur superesse potest dubium, quin Deus sincerè velit nos salvos fieri, quodque summæ nobis debet esse consolationi, ampliùs id vult, quàm nos ipsi, & plura salutis nostræ causâ præstitit, quàm nos unquam aut præstituri sumus, aut præstare poterimus, magisque homines diligit, quàm illi se ipsos.

Quòd si quis hoc etiamnùm in dubium revocare ausit, is summam ejus in assumendâ naturâ nostrâ demissionem, summos per totum vitæ spatium labores, opprobria, acerbissimosque cruciatus, nec non Sacramenti *Eucharistia* institutionem mente revolvat; Ad extremum sibi ob
oculos

oculos ponat hunc fidei articulum. *Qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit de Calis.*

Nulla mater, inquit *Taulerus*, tanto æstuat desiderio, ut prolem suam in flammis lapsam eripiat, quanto Deus, ut impium ad se revertentem suscipiat, juvetque, licet is millies de die qualiacunque scelera perpetrasset.

Deus à se neminem repellit, nisi eum, qui veniam desperat, neque in prævaricationem ullum animadvertit, nisi in eum, qui perditam suam vitam amare nunquam desinit. *Cor contritum & humiliatum Deus non despiciet*, inquit regius *Propheta David*.

Quid enim est peccatum, si cum divina misericordia conferatur? *aranearum non nisi tela est*, ait *S. Chrysostronus*, *quæ à vento dispergitur*; *stramen non nisi aridum est*, ait *Henricus Suso*, *quod ab igne consumitur*.

Bonitas Dei major est universorum hominum improbitate, si impius, inquit *Propheta Ezechias*, egerit penitentiam ab omnibus peccatis suis . . . . *omnium iniquitatum ejus, quas operatus est, licet arenas maris numero æquarent, non recordabor*. Hanc Deus pollicitationem inter ceteras nobis scripto tradidit.

Quis hæc audiens salutem suam desperet?

Cælum & terra priùs peribunt, quàm Deus datam violet fidem: nam ut *Sacra pagina* ajunt, *fidelis dominus in omnibus verbis suis, & Sanctus in omnibus operibus suis.* Et rursum, *est autem Deus verax, ac iterum, non est Deus, quasi homo ut mentiatur.*

Si quis homo, licèt nefariùs, tibi promitteret remissurum se mille florenos, quos illi debes, tradito in manus tuas hac de re Chirographo, an non illi fidem haberes, & securus tẽ somno dares?

Porro Deus, æterna veritas, peccatorum tuorum omnium veniam tibi spondit, quando te eorum pænitebit; neque unum dumtaxat, sed plura de hac re tibi dedit syngrapha; & etiamnùm cùm Caino dicere audebis? *Major est iniquitas mea, quàm ut veniam merear.*

O *perverfitas!* exclamat *salvianus* (a) *homini ab homine creditur, & non creditur Deo: solus Deus est, de quo desperatur.*

Remissionem dari peccatorum fidei dogma est; qui autem de salute desperat, is peccatorum veniam obtineri posse pertinaciter negat; negat item Deo esse potestatem, vel voluntatem culpas condonandi: Quid indignius excogitari potest? *Judas*, inquit *S. Hieronymus*, *magis peccavit desperando, quàm Iesum tradendo in manus judæorum.*

(a) L. 2. ad Eccles.

Delinquentium desperatio peccatum adeo enorme est (aiebat Christus S. Catharinae Senensi) ut pra omnibus, qua unquam perpetrarunt, mihi displiceat, eò quòd misericordiam meam, universis sceleribus, qua in mundo commissa sunt, & adhuc committentur, infinite majorem, manifestè contemnant.

Jesus agro gravibus peccatis onusto, eaque Sacerdoti declarare pertinaciter recusanti, sua exhibens sanguinolenta vulnera, his cum mitissimis verbis est affatus, Hac omnia tuâ causâ perpeffus sum; nolo te condemnare, siquidem velis seriam de peccatis tuis agere penitentiam. Cùm verò ille benignissimis hisce verbis nequaquam moveretur, Jesus eductum è dextro latere copiosum sanguinem illi in faciem iniecit, adjunxitque, Hunc Sacrosanctum meum cruorem tecum feres, ut in die judicij universis hominibus palàm fiat, quòd misericordiam meam contempseris.

CAPVT LXXX.

DE CARITATE.

Ipsiùs naturæ instinctu omnes impellimur, ut amore prosequamur, quidquid non mediocre bonum in se continet: quò ergò fieri potest, ut non omninò rapiamus